

(сукупність господарських прав та обов'язків), мають відокремлене майно і несуть відповідальність за своїми зобов'язаннями в межах цього майна, крім випадків, передбачених законодавством.

Тобто, суб'єктами господарювання можуть бути як фізичні, так і юридичні особи. Звідси впливають підстави притягнення даних суб'єктів до таких видів відповідальності, як кримінальна (стосується лише фізичних осіб – суб'єктів підприємницької діяльності), адміністративна, цивільно-правова та господарсько-правовою відповідальність. Тож аналізувати вид відповідальності необхідно відповідно до порушення.

Література

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/>.

2. Вінник О. М. Господарське право: курс лекцій / О. М. Вінник. – К.: Атіка, 2004. – 624 с.

3. Минюк Д. І. Юридична відповідальність суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності в Україні та порядок її застосування / Д. І. Минюк // Підприємництво, господарство і право. – 2007. – № 6. – С. 84-87.

УДК 349.42(043.2)

Вінцевич О. Ю., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Беззубов Д. О., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ СУБ'ЄКТІВ ВНУТРІШНІХ ТА ЗОВНІШНІХ АГРАРНИХ ПРАВОВІДНОСИН

Норми аграрного права, як і будь-які інші правові норми, запроваджують для того, щоб певним чином урегулювати суспільні відносини суб'єктів господарювання в процесі виробництва, переробки та реалізації сільськогосподарської продукції і сировини.

Складність, багатогранність і своєрідність аграрних правовідносин обумовлюються особливостями виробництва в аграрному секторі, пов'язаними передусім із обробкою землі як основного засобу виробництва, вирощуванням, переробкою і реалізацією сільськогосподарської продукції, використанням у процесі виробництва живих організмів, його сезонністю, умовами проживання і праці в сільській місцевості та іншими факторами.

Їх специфіка і особливості обумовлюються й суб'єктним складом, його різноманітністю і формами власності, на яких базується діяльність виробників сільськогосподарської продукції [3, с. 72].

Суб'єктами або учасниками аграрних правовідносин є юридичні

особи, підприємства й організації, фізичні особи, громадяни-підприємці і громадяни, які не займаються підприємницькою діяльністю, тобто виробники сільськогосподарської продукції, які володіють відповідною правоздатністю і є суб'єктами аграрних правовідносин. Це – сільськогосподарські підприємства всіх видів і їх об'єднання, господарські товариства, сільськогосподарські кооперативи, державні підприємства, селянські (фермерські) господарства та їх об'єднання, приватні (приватно-орендні) підприємства, підприємства переробки сільськогосподарської продукції, інші суб'єкти господарювання, засновані на приватній власності, а також фізичні особи– підприємці, просто фізичні особи, які на правах членства чи засновництва вступають, як правило, у внутрішні правовідносини як між собою, так і з юридичними особами [2, с. 34].

Визначення категорії «сільськогосподарське підприємство» міститься у деяких законодавчих актах (наприклад, у нормах законів України від 18 січня 2001 р. «Про стимулювання розвитку сільського господарства на період 2001-2004 років» та від 17 липня 1997 р. «Про сільськогосподарську кооперацію») [1]. Поняття такого суб'єкта формулюється шляхом вказівки на два критерії: якісний – основний вид діяльності (вирощування сільськогосподарської продукції, її перероблення й реалізація) і кількісний – обсяг цього виду діяльності має становити не менше 75 %. Сутність сільськогосподарського підприємства виявляється через діяльність, пов'язану із землеробством, тваринництвом і лісовим господарством, а також із переробленням виробленої продукції та її реалізацією.

Серед сільськогосподарських підприємств виділяють фермерські господарства, товариства з обмеженою відповідальністю, інші господарські товариства, приватні сільськогосподарські підприємства, сільськогосподарські кооперативи та ін.

Важливим видом суб'єктів внутрішніх аграрних правовідносин є особи фізичні. Такі особи поділяються на членів сільськогосподарських підприємств та їх найманих працівників.

Членами сільськогосподарських підприємств можуть бути будь-які фізичні особи (за умови додержання приписів аграрного законодавства України щодо підстав набуття членства), однак передусім такими виступають селяни, жителі сільської місцевості, безпосередні виробники сільськогосподарської продукції.

Також членами сільськогосподарських підприємств можуть виступати й юридичні особи будь-яких організаційно-правових форм.

Особливістю правового статусу найманих працівників сільськогосподарських підприємств є наявність у таких суб'єктів спеціальних навичок, кваліфікації, освіти як передумови виникнення аграрних правовідносин і підстави окреслення їм конкретних трудових

функцій.

Серед суб'єктів зовнішніх аграрних правовідносин передусім виділяють фізичних осіб, яких можна поділити на дві групи:

- а) особи, що мають статус приватного підприємця;
- б) особи, що його не мають [4].

Отже, юридичні ж особи – учасники зовнішніх аграрних правовідносин – можуть бути створені у будь-якій організаційно-правовій формі, предмет їх діяльності може й не належати до сільськогосподарської. Суб'єктами зовнішніх аграрних правовідносин також можуть виступати органи державної влади та органи місцевого самоврядування, що мають статус юридичної особи.

Література

1. Про сільськогосподарську кооперацію: Закон України від 17.07.1997 № 469/97-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/469/97-%D0%B2%D1%80>

2. Жушман В. П. Аграрне право України: підруч. / В. П. Жушман. – Х.: Право, 2010. – 296 с.

3. Погрібний О. О. Аграрне право України: підруч. / О. О. Погрібний. – К.: Істина, 2007. – 448 с.

4. Склад (структура) аграрних правовідносин. Підстави їх виникнення, зміни та припинення [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://mybiblioteka.7su/tom2/1-82825.html>

УДК 346.545

Калайда В. В., студент,
Київський університет права НАН України, м. Київ
Науковий керівник: Твердохліб Ю. В., асистент

АНТИМОНОПОЛЬНА ПОЛІТИКА КРАЇН ЄВРОПИ

Формування антимонопольної політики держав світу почалося з того, що навколо них формувалась негативна громадська думка, яка вимагала захисту споживачів від свавілля монополістів, обмеження діяльності останніх.

Антимонопольна політика в Данії та Чехії

Управління з питань конкуренції Данії регулярно надає інформацію про поточні та майбутні зміни законодавства в сфері конкуренції та державних закупівель [1].

У Данії згідно з параграфом 7 консолідованого Закону про конкуренції заборони, встановлені щодо укладення угод компаній, які прямо або побічно мають на меті або результатом обмеження конкуренції, не застосовуються до договорів і узгоджених дій між підприємствами, в